

1849 Hans Theodor Hesselberg

Hans Th.Hesselberg kom fra Grue i Solør hvor han ble født den 4.oktober i 1819. Han var Cand teol, men ble aldri ordinert som prest. Hesselberg ble gift med Magdalena Cathrine, født Jenssen i 1828, med tilknytning til Trøndelag gjennom bestefaren, prosten Støren i Stjørdal.

Denne tiden ble kalt «*Proprietær-tiden*». «De store» kalte seg proprietærer i steden for godseiere. Det var gårdene øst og sør for tettstedet Halsen, slike som Værnes, Ree, Mæle, By , Hognes og Reppe. Likeledes prestegården naturligvis, men fra nede på Halsenområdet var det trolig kun folk fra Medbroen som til en viss grad ble akseptert av «the higher society». Proprietærfamiliene blandet seg ikke med «vanlig folk». «*De var på en måte en egen klasse, og slik det skulle være*», sier Jon Leirfall det i «Liv og Lagnad». I rettferdighetens navn skal det vel sies at de hadde det samme grunnlaget som flensburgerne mellom 1720 og 1850, nemlig kontakter og impulser utenfra som urbaniserte bygdalivet. De kom derfor svært tidlig med i «kulturbølgen» som flommet inn over landet i siste del av 1800-tallet, og som dikteren Inge Krokan kalte «*Det store hamnskifte*»

De fleste var innflyttere med slektsnavn tilbake til utenlandske stamfedre, eksempelvis: Hesselberg, Richter, Løchen, Hornemann o.l., slektsnavn med utenlandsk opprinnelse. Fjerntklingende navn. En duft av den store verden. Det måtte bli et skille, - et indre lukket miljø.

Asmund Olavson Vinje bodde på Halsen i 1860. Han likte ikke det han så, og ga ikke mye ros til stjørdalingene. Og for de fleste gikk det slik det måtte gå. Ingen kunne «leve seg til pensjon». Feilinvesteringer og overdådig selskapsliv oversteg inntektene. Slik også for Hesselberg og hans frue på Værnes. Det ble nok både for mange selskap og for mye å drikke.

Fra noen milde høstdager i 1869 heter det seg at festene var storslåtte og hyppige. Det var dans og fest i lyset fra kullørte lamper, og midt opp i det hele utøvde de sin private sport borte på kegelbanen. Når temperaturen sank trakk de inn til pokerspill med høy innsats. En kveld ble Hesselberg blakk og for fortsatt å henge med i spillet skrev han i rusen ut et pantebrev på et av stabburene. Hesselberg tapte til Løken på By, og dagen derpå kom tjenerne fra By med hest og hentet hele stabburet. Da Hesselberg ble edru likte han dårlig hva som hadde skjedd og dro straks over til By, hvor Løken drev stort innen okseavl og brennevineri. Men noe stabbur fikk han ikke tilbake. Derimot ble det straks ny festing på By og det heter seg at Løken lot Hesselberg vinne noen runder på kegelbanen, slik at Hesselberg ble kåret til «kegelkonge». Det likte han godt, og stabburet var glemt. - Dette viser hvordan Værnes Hovedgård forfalt i dobbel forstand.. I 1872 måtte Hesselberg forpakte bort Værnes til Karl Løken på By. Deretter flyttet han til Trondheim. Hesselberg døde den 21.mai i 1898. Han og hans kone er gravlagt på Værnes kirkegård, tett inntil Musthuset på sørsiden med liggende gravsteiner.

